31 Μαΐου 2015

Τρεις τρόποι κοινωνίας με το Θεό στην Ορθόδοξη Εκκλησία

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ορθόδοξη πίστη

Φωτο:fdathanasiou.wordpress.com

Ο **πρώτος τρόπος** κοινωνίας και ενώσεως με τον Χριστό γίνεται με την προσευχή του Ιησού, κατά την ο-ποία ο νους βυθίζεται στην καρδιά και εκεί λέει συνεχώς το: «Κύριε Ιησού Χριστέ, Υιέ του Θεού, ελέησόν με τον αμαρτωλό».

Η προσευχή που γίνεται με το νου στην καρδιά έχει μεγάλη σημασία, διότι ενώνεται η ψυχή μας με τον Ιησού Χριστό και δι' Αυτού με τον Πατέρα, διότι η μόνη οδός που οδηγεί στην ένωση με τον Πατέρα είναι ο Χρι-στός, όπως λέει ο Ίδιος: «κανείς δεν έρχεται στον Πα-τέρα εκτός αν περάσει από μένα» (Ιωάν. 14,6).

Η καρδιακή προσευχή προσφέρει τη δυνατότητα στο Άγιο Πνεύμα να κατοικήσει και εργασθεί στην καρ-διά μας και να ενωθούμε εμείς με το Πνεύμα. Αυτή η ένωση με την ακατάπαυστη προσευχή μοιάζει με τη νύμφη που αγαπά πάρα πολύ το Νυμφίο Χριστό και δεν θέλει ποτέ να αποχωρισθεί απ' Αυτόν.

Ο **δεύτερος τρόπος** κοινωνίας με τον Δημιουργό Θεό μας γίνεται με την εφαρμογή των εντολών Του και την απόκτηση των αρετών.

Αυτή η συγκατοίκηση με τον Ιησού φανερώνεται στη Γραφή από τον Ίδιο, όταν λέει: «Όποιος με αγαπά θα τηρήσει το λόγο μου. Κι ο Πατέρας μου θα τον αγαπήσει, και θα έρθουμε σ' αυτόν και θα κατοικήσουμε μαζί του»(Ιωάν. 14, 23), ενώ σε άλλο κεφάλαιο λέει: «ε-άν τηρήσετε τις εντολές μου θα μείνετε πιστοί στην αγάπη μου, όπως εγώ τήρησα τις εντολές του Πατέρα μου και γι' αυτό μένω πιστός στην αγάπη του»(Ιωάν: 15,10).

Ο άγιος Διονύσιος ο Αρεοπαγίτης λέει ότι η ομοιότητα και ένωσή μας με τον Θεό επιτελείται μόνο με την εφαρμογή των θείων εντολών (Λόγος περί σωτηριώδους γνώσεως).

Ο άγιος Μάξιμος ο Ομολογητής, όσον αφορά την ένωσή μας με τον Θεό, λέει: «Ο λόγος του Θεού και Πα-τέρα βρίσκεται μυστικά σε κάθε μία από τις εντολές Του, οπότε αυτός που δέχεται το λόγο του Θεού δέχεται τον Θεό».

Ο άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς μιλώντας για τη θέωση του ανθρώπου με την εφαρμογή των εντολών του Θεού, λέει: «Οι εντολές του Θεού παρέχουν όχι μόνο τη γνώση, αλλά και τη θέωση».

Ο **τρίτος τρόπος** κοινωνίας με τον Χριστό γίνε-ται με την ακρόαση των λόγων του Θεού.

Γι' αυτό μάς μιλά η Καινή Διαθήκη: «πολλοί απ' αυτούς που άκουσαν το λόγο πίστεψαν, και ο αριθμός των ανδρών στην εκκλησία έφτασε τις πέντε χιλιάδες»(Πράξ. 4,4).

Ο Απ. Παύλος λέει ότι: «για να πιστέψει κανείς χρειάζεται να ακούσει το κήρυγμα και το κήρυγμα γίνεται με το λόγο του Θεού»(Ρωμ. 10,17)

Εάν το Σώμα και το Αίμα του Κυρίου είναι η αληθινή «βρώσις και πόσις», τότε ο λόγος του Κυρίου γενόμενος δεκτός από τους πιστούς γίνεται σ' αυτούς «πηγή που θα αναβλύζει νερό ζωής αιώνιας»(Ιωάν. 4,14) και «άρ-τος ζωής που κατέβηκε από τον ουρανό»(Ιωάν. 6,58), ενώ κατά τον άγιο Δαμασκηνό λέγεται μάννα της αφθαρσίας και μάννα το μυστικό.

Ο Απ. Παύλος διά της ακοής δέχθηκε το λόγο του Θεού, όταν προσκλήθηκε με το θείο φως στο δρόμο προς Δαμασκό και φωνή άκουσε από τον ουρανό. Η Σαμαρείτιδα διά της ακοής λαμβάνει το λόγο του Θεού, ε-νώ πάλι οι Σαμαρείτες πιστεύουν και βαπτίζονται από το κήρυγμα του Απ. Φιλίππου (Πράξ. 8,5 6,12) και

λαμβάνουν το Άγιο Πνεύμα (Πράξ. 8,14,18).

Σας έφερα μερικές από τις σπουδαιότερες μαρτυρίες της Γραφής και των Αγίων Πατέρων, οι οποίες θα μας βοηθούν στην πορεία μας για μία ακατάπαυστη ένωση με το Νυμφίο Χριστό. Ο ιδιαί-τερος και αγιότερος τόπος, όπου επιτυγχάνεται αυτή η πολύτροπος κοινωνία μας με τον Χριστό είναι η Εκκλη-σία μας. Εκεί όλοι οι πιστοί μας, ερχόμενοι με ευλάβεια και πίστη στις ιερές ακολουθίες, βρίσκονται σε μία ατμόσφαιρα μυστική και κοινωνούν με το νου, την καρδία, την προσευχή και τη συμμετοχή στη Θεία Κοινωνία των δωρεών του Αγίου Πνεύματος. Προπαντός η λει-τουργική Θυσία είναι η τελεία έκφραση της ενώσεως με τον Κύριό μας. Η μνημόνευση ονομάτων των χριστια-νών στην Προσκομιδή, και όταν αυτοί είναι μεν αμαρτωλοί αλλά μετανοημένοι, δίνει την ευλογία της κοινωνίας αοράτως των ψυχών με τον Σαρκωθέντα και Αναστάντα Κύριο, ο Οποίος παρέχει μερικές φορές και τη σωματική τους θεραπεία.

(Ιερομονάχου Κλεόπα Ηλίε, Πνευματικοί Λόγοι, εκδ. Ορθόδοξος Κυψέλη, σ. 164-166)